

Koncert med Jon Bjarnason Trio

Som tilhører ved jazzklubbens første søndagsmatine med en trio kun bestående af to guitarer og en kontrabas var jeg lidt spændt på om de tre traditionelle rytmeinstrumenter kunne fylde Elværkets sal med god musik.

Men allerede da jeg havde hørt det første nummer "Mack The Knife", som blev verdenskendt med Louis Armstrong, var der ingen tvivl: vi ville blive underholdt med swingmusik af meget høj kvalitet, og det selvom Jon Bjarnason på et tidspunkt koketterede med, at han var med på et afbud.

De tre musikere: guitaristen og sangeren Jon Bjarnason, guitaristen Morten Nordal og bassisten Jens Holgersen leverede en spændende jazzkoncert med mange traditionelle numre præsenteret på en så autentisk måde, at numrenes oprindelige kvaliteter blev meget tydelige. Mange af numrene er kendte i forskellige orkesterversioner, men her blev fortolkningen af selve sangen og melodien det centrale.

Blandt mange blev "Bye, bye Blackbird" og "On the sunny Side of the Street" således fremført på bedste vis med Jons udtryksfulde sangstemme i centrum. Det skal også nævnes, at orkesterlederen præsenterede koncertens enkelte numre på en stilfærdig og saglig måde.

Herefter fulgte nogle bossa nova- og samba-numre stadig med Jons "smooth" stemme i front

Med nummeret "I'll see You in my Dreams" fra 1926 hørte vi en version på Django Reinhardt niveau, idet de tre musikere leverede et super swingende nummer. Her brillerede de to guitarister hver på deres måde. Ikke mindst Morten Nordal med sit kraftfulde udadvendte guitarispil, hvilket bidrog til klapsalver fra salen.

De spillede også nogle Duke Ellington-numre fx "In a Mellow Tone" "Satin Doll", som Ella Fitzgerald gjorde verdenskendte i 1953. Her kunne man virkelig opleve forskellen på de to guitarister: Jon Bjarnason med sin lyriske stemme og sit melodiske guitarispil og Morten Nordal med sit ekspressive spil – i mange situationer kunne man aflæse Nordals indlevelse i musikken på hans lige så ekspressive mimik. Denne forskel i de to guitaristers udtryk og ikke mindst deres veksel mellem at være solist og hinandens rytmeguitar gav musikken en særlig spændstighed, der bidrog til at give koncerten kvalitet, hvilket som nævnt udløste adskillige spontane klapsalver fra publikum undervejs i koncerten.

I alle numre bidrog Jens Holgersens kontrabas med en swingende baggrund – også i numrene "Gee, baby aint I good to You", en Don Redman komposition fra 1929 og i "I found a new Baby" fra 1926. Men også hans soli aftvang respekt.

I nummeret "Its Only a Paper Moon" af Nat King Cole supplerede Morten Nordal sit spil med særlige lydeffekter på guitaren, hvilket fik publikum til at spidse ører endnu engang.

Vi tilhørere nød den fortræffelige fortolkning af swingtidens kendte numre underbygget af salens formidable akustik. Tænk, at 100 år gamle jazzmelodier kan fremføres så spændende, som det blev gjort her, men det kræver også virkeligt dygtige musikere. Det levede de tre musikere absolut op til samtidig med at de krydrede det med deres store spilleglæde.

Så, alt i alt et succesfyldt arrangement, som bestyrelsen havde stablet på benene.

Mogens Lerbech